

ע"פ 3450/16 - המערער: פלוני נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3450/16

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בת"פ 15-04-47466 שניתן ביום 13.3.2016 על ידי
כב' השופט הבכיר אמנון כהן

תאריך הישיבה: כ"א בתמוז התשע"ו (27.7.2016)

בשם המערער: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד מירי קולמבוס
בשם שירות המבחן לנוער: הגב' רעות לוגסי

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

ערעור על פסק דינו מיום 13.3.2016 של בית המשפט המחוזי בירושלים בת"פ 47466-04-15 (כב' השופט הבכיר א' כהן), בגדרו נגזרו על המערער, בין היתר, שמונה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

רקע

1. המערער, יליד 1997 וקטין במועד ביצוע העבירות, הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן המחזיק חמישה אישומים, והורשע בביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני; תקיפת עובד ציבור; ניסיון היזק בזדון ממניע גזעני; היזק בזדון ממניע גזעני; ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות; ושיבוש מהלכי משפט.

2. על-פי עובדות האישום הראשון, ביום 31.10.2013 החליטו המערער, דוד אור שחר (להלן: דוד) והקטין א.מ. (להלן ביחד: השלושה) לתקוף את המתלון אשר המתין באותה העת לרכבו בסמוך לשער הכניסה ליישוב בת עין (להלן: היישוב), וזאת בשל היותו ערבי. השלושה הגיעו בסמוך למקום בו המתין המתלון כשהם רעולי פנים, ולאחר שדוד הצטייד בקרש. או אז רצו דוד ו-א.מ. לעבר המתלון, בעוד שהמערער נותר לתצפת מאחור. א.מ. התיז גז מדמיע בעיניו של המתלון, כאשר בתוך כך דוד הכה אותו בגופו ובידו באמצעות הקרש. במהלך האירוע הותז גז מדמיע גם לעיניו של חייל צה"ל אשר אבטח את הכניסה ליישוב. לאחר האמור, נמלטו השלושה לעבר היישוב.

האישום השני מתייחס לאירוע שהתרחש כשבוע לאחר אירועי האישום הראשון, במהלכו זיהו השלושה ביישוב משאית שהייתה בבעלות אדם ערבי, והחליטו ליידות לעברה אבנים. השלושה הסתתרו בין העצים בסמוך לשער היישוב כשהם רעולי פנים, והמתינו לבואה של המשאית. משהגיעה המשאית בסמוך למקום מסתורם יידו א.מ. ודוד אבנים לעברה ופגעו בה, כשהמערער מתצפת על מעשיהם מאחור. בהמשך, נמלטו השלושה בריצה לעבר היישוב.

על-פי המתואר באישום השלישי, ביום 1.5.2014, ולאחר תכנון מוקדם, הצטיידו השלושה במסורים, בכפפות ובתרסיס צבע במטרה לכרות עצי זית בקרבת היישוב אשר היו מצויים בבעלות אדם ערבי. עם הגיעם למטע, ובהתאם לתכנית המוסכמת, כרתו דוד ו-א.מ. את ענפיהם של שלושים וחמישה עצי זית, בעוד שהמערער שימש כתצפיתן. כמו כן, א.מ. ריסס על שני סלעים במטע את הכתובות "ערבים גנבים" ו"תג מחיר". כתוצאה ממעשי השלושה נגרם למטע נזק המוערך בכ-30,000 ש"ח.

על-פי עובדות האישום הרביעי, ביום 4.7.2014 התרחשו עימותים בין יהודים לערבים במאחז יהודי שהוקם בגבעה הסמוכה ליישוב, אשר כללו, בין היתר, זריקות אבנים הדדיות. משנודע למערער על דבר העימותים, נסע זה האחרון יחד עם דוד ואחרים למאחז האמור, ויידה אבנים גם הוא.

על-פי המתואר באישום החמישי, במהלך חודש דצמבר שנת 2014 פגש המערער בבית הכנסת של היישוב באלעד סלע (להלן:

סלע), אשר שירת באותה העת כחייל צה"ל בחמ"ל מודיעין בחטמ"ר עציון. לאחר שסלע נטל את מכשיר הטלפון הנייד של המערער והניח אותו במרחק מה מהשניים, סיפר סלע למערער כי יש לו גישה למידע מסווג אודותיו ואודות תושבים אחרים ביישוב, וכי הוא נחשף לתיקי חקירה בהם היה המערער מעורב. המערער ביקש מסלע לדווח לו על כל מידע שידוע לזה האחרון בנוגע למערער. בהמשך, ערך סלע חיפושים ביחס למערער במערכת מודיעין מסווגת שהייתה לו גישה אליה במסגרת תפקידו. כשבוע לאחר פגישתם הראשונה, נפגשו המערער ואלעד בשנית בבית הכנסת ביישוב, וסלע שיתף את המערער בקיומם של חשדות מסוימים נגדו, כפי שעלה מהמידע אליו נחשף; בין היתר, חשדות הנוגעים לדקירת אדם ערבי ולזריקות אבנים. המערער ביקש מסלע לעדכן אותו על כל מידע נוסף שייודע לו ביחס אליו. בהמשך, במהלך חודש ינואר שנת 2015, יזם סלע מפגש נוסף עם המערער. השניים נפגשו ביישוב, הניחו את מכשירי הטלפונים הניידים שלהם בצד, ולאחר מכן הציג סלע למערער מסמך ובו ידיעה מודיעינית אודות כוונת דוד ותושבים אחרים ביישוב לארגן הפגנה מול ביתו של אלוף בצה"ל. זמן מה לאחר פגישה זו, נפגשו המערער וסלע באקראי בבית הכנסת ביישוב. לאחר שהרחיקו מהם את מכשירי הטלפונים הניידים שלהם, הציג סלע למערער מסמך ובו ידיעה מודיעינית לפיה המערער מסית להפגנות אלימות, כמו גם תוכן מודיעיני המתייחס לדוד. לבקשת סלע, נטל המערער את המסמך האמור ושרף אותו.

לאחר האמור, ובעת שהתנהלה חקירת אירוע של תקיפת אדם ערבי (להלן: התקיפה), נפגשו המערער וסלע בבית הכנסת ביישוב. במהלך הפגישה יידע סלע את המערער כי הוא נחשף לידיעה מודיעינית לפיה המערער ותושבים אחרים ביישוב עתידים להיעצר במסגרת חקירת התקיפה, כאשר המערער חשוד בכך שעשה שימוש בקלע דוד במהלך התקיפה. בעקבות זאת, יידע המערער את החשודים הנוספים כי הם צפויים להיעצר. בהמשך, התקשר סלע למערער וניסה להעביר לו מסרים בקשר לחקירת התקיפה באמצעות שימוש במילות קוד, בתוך כך הציע סלע למערער להימלט מביתו שכן הוא צפוי להיעצר בהתאם למידע המודיעיני אליו הוא חשוף. דקות ספורות לאחר סיום השיחה, התקשר המערער לסלע ושאל אותו האם הוא יודע על מעצרים אחרים שעתידיים להתבצע, וזה האחרון מנה בפניו שמות נוספים של חשודים במעורבות בתקיפה. כעשר דקות לאחר מכן, התקשר סלע למערער ואמר לו, בין היתר, "רק שיסתמו את הפה". המערער ביקש מסלע שיגיד להם לשתוק אם הוא יראה אותם בחטמ"ר.

3. עובר למתן פסק הדין, הוגש מטעם שירות המבחן לנוער תסקיר בעניינו של המערער. בתסקיר צוין, בין היתר, כי לאחר ששהה כשלושה שבועות במעצר, ופרק זמן נוסף ב"מעצר בית" בבית דודתו, עבר המערער ביולי 2015 לשהות בתנאים מגבילים בחווה החקלאית "נחת רוח" שבבקעת הירדן (להלן: החווה). מנהל החווה דיווח כי המערער הסתגל היטב למסגרת, מגלה אחריות וכושר שיפוט עקבי ויציב, וכי חלה התמתנות בעמדותיו. מפגישות שערך קצין המבחן לנוער עם המערער עלה, כי זה האחרון אינו רואה בחומרה את מעשיו וטוען כי המעשים המיוחסים לו בכתב האישום אינם משקפים כהלכה את חלקו השולי באירועים. עם זאת, המערער הביע חרטה על המעשים והצהיר כי הוא אינו נותן לגיטימציה להתנהגות אלימה וכי ברצונו לנהל אורח חיים נורמטיבי ותקין, לרבות ביצוע שירות צבאי משמעותי. שירות המבחן ציין כי הוא מתקשה ליתן המלצה בעניינו של המערער, שכן מחד גיסא נראה שמדובר בנער שעלה על דרך הישר ולטענתו עוד טרם למעצרו בתיק הנוכחי החליט להימנע מנקיטה בפעולות אלימות, אך מאידך גיסא מדובר בשורת עבירות חמורות, כשהמערער מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. משכך לא בא שירות המבחן לנוער בהמלצה חד-משמעית ביחס להרשעת המערער, אך ביקש לשקול לחיוב את השינוי שחל בהתנהלותו ולבכר את השיקול בדבר שיקומו. עוד צוין, כי אם ימצא בית המשפט לנכון לנקוט בדרך של טיפול, מומלץ להטיל על המערער קנס, שירות לתועלת הציבור (להלן: של"צ) בהיקף נרחב וחתימה על התחייבות משמעותית. יודגש, כי המאשימה עתרה לעונש מאסר בפועל לתקופה של שנה.

כמו כן, הוגשה לבית המשפט המחוזי הצהרת המתלונן באישום הראשון, בצירוף מסמכים רפואיים, במסגרתה ציין המתלונן, בין

היתר, כי הוא נאלץ לעבור שני ניתוחים בעקבות תקיפתו על-ידי השלושה, ונעדר מעבודתו תקופה ארוכה.

4. בפסק דינו מיום 13.3.2016 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער וקבע כי העונש הראוי במקרה דנא צריך לכלול רכיב של מאסר בפועל, בציינו כי נפסק לא אחת שהעובדה שבקטין עסקין אינה מעניקה חסינות מפני ענישה ראויה בנסיבות העניין. בית המשפט עמד על חומרת מעשיו של המערער, וקבע כי בעבירות כגון-דא שיקולי ההרתעה, הגמול וההגנה על האינטרס הציבורי גוברים על שיקולי השיקום ומחייבים לא רק הרשעה כי אם גם ענישה משמעותית. עוד צוין, כי מעשיו של המערער השתרעו על-פני תקופה ארוכה. בצד זאת דחה בית המשפט את טענות המערער שנסמכו על עקרון אחדות הענישה נוכח העונש שהוטל על א.מ. (שיפורט בהמשך), בעמדו על ההבדלים בין השניים, ובכלל זה פערי הגילאים ביניהם (יצוין, כי בעת שנגזר דינו של המערער טרם הסתיים משפטו של דוד). בשקלול האמור נגזרו על המערער העונשים הבאים: שמונה חודשי מאסר בפועל; תשעה חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של תקיפה מסוג כלשהו, או היזק בזדון או שיבוש מהלכי משפט תוך שלוש שנים מיום שחרורו; וחייב המערער בתשלום פיצויים בסך של 4,000 ש"ח למתלון באישום הראשון ו-4,000 ש"ח נוספים לבעל המטע שנפגע במסגרת המעשים המתוארים באישום השלישי.

לשלמות התמונה יצוין, כי במעמד הקראת עיקרי גזר הדין, לבקשת בא-כוח המערער, הורה בית המשפט המחוזי כי ככל שיוגש רעור במועד לבית משפט זה, כפי שאכן קרה, יעוכב ביצוע גזר הדין עד תום הליכי הערעור.

הערעור

5. המערער טוען כי עקרון אחדות הענישה מחייב להפחית מעונשו, בהפנותו לכך שעל דוד, שנדון כבגיר, נגזרו עשרה חודשי מאסר בפועל ועל א.מ. 250 שעות של"צ. בהקשר זה נטען, כי חלקו של המערער בביצוע העבירות פחות לעומת חלקם של דוד ושל א.מ. לטענת המערער, בית המשפט היה ער לעונש שהושת על א.מ. ולדומיננטיות של זה האחרון בביצוע העבירות, ועל כן, בהתאם לעקרון אחדות הענישה לא היה מקום להטיל על המערער עונש מאסר בפועל, וזאת, אף אם סבר בית המשפט המחוזי כי זה העונש הראוי בנסיבות העניין. עוד נטען, כי נוכח העונש שהוטל על דוד, אשר היה בגיר בעת ביצוע המעשים וחלקו היחסי בהם היה משמעותי יותר, ברי כי לא ניתן להשית על המערער עונש מאסר בפועל. המערער מוסיף וטוען כי בגזירת עונשו ניתנה בכורה לשיקולים של גמול והרתעת הרבים, באופן הסותר את הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 ואת פסיקתו של בית משפט זה בסוגיה של ענישת קטינים. בהקשר זה עמד בא-כוח המערער על מחויבותו להליך השיקומי ועל הפירות שנשא הליך זה עד כה, כפי שעולה מן התסקיר המשלים (המפורט להלן), כאשר כליאתו מאחורי סורג ובריה אך תקטע הליך זה ותהווה מכשול בהליך גיוסו לצה"ל ובחייו העתידיים. בהקשר זה נטען, כי בית המשפט המחוזי לא התמודד עם המלצת שירות המבחן לנוער, ולא נימק מדוע מצא לדחותה. עוד נטען, כי יש לייחס משקל גם לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ולעובדה שמאז ביצוע העבירות מושא כתב האישום המערער לא היה מעורב באירוע עברייני נוסף, וחדל ממעשיו עוד קודם להתערבות המשטרתית כתוצאה מהבנתו-שלו שדרכיו פסולות. נוכח כלל האמור, ביקש המערער שיבוטל רכיב המאסר בפועל שהושת עליו ותאומץ המלצת שירות המבחן. לחלופין ביקש המערער כי מאסרו ירוצה בדרך של עבודות שירות.

6. המשיבה מצדה טענה כי מעשיו החמורים של המערער מחייבים הטלת עונש מאסר בפועל. בהקשר זה הדגישה המדינה את

הנזקים הקשיים שנגרמו למתלונן באישום הראשון, אשר נאלץ לעבור שני ניתוחים בעקבות תקיפתו על-ידי השלושה, ואת הנזקים שנגרמו לבעל המטע אותו השחיתו השלושה, כמפורט האישום השלישי. המדינה עמדה על ההבדלים בין המערער לבין א.מ., ובעיקר ציינה את פער הגילאים בין השניים, בטענה כי יש בכך כדי להצדיק את פערי הענישה בעניינם. אשר לדוד נטען, כי הלה הורשע בפחות אישומים מהמערער, וכי התסקיר בעניינו בבית המשפט המחוזי הצביע על שיקום יוצא דופן, בניגוד לתסקיר שהוגש בעניינו של המערער. נוכח האמור נטען, כי אין מקום לטענה לפיה יש להתערב בעונש שהושת על המערער בשל עקרון אחידות הענישה.

7. בתסקיר המשלים שהוגש עובר לקיום הדיון בערעור צוין, כי ניכרת התמדתו של המערער בהליך השיקומי, תוך שחל שינוי ברור בדפוסי חשיבתו. שירות המבחן דווח כי במהלך החודשים האחרונים ניכרת התפתחות משמעותית ביחסו של המערער לאירועים המתוארים בכתב האישום, והוא לוקח אחריות על מעשיו, מתבייש בהם ואינו תולה את התנהלותו בהתנהלותם של חבריו. שירות המבחן לנוער התרשם לחיוב מהשינוי שעבר המערער ומרצונו לנהל חיים נורמטיביים ולהתגייס לשירות משמעותי בצבא. לאחר שמנה את גורמי הסיכוי בעניינו, המליץ שירות המבחן לנוער על ענישה צופה פני עתיד - חיוב בביצוע של"צ, תשלום פיצויים למתלוננים והתחייבות משמעותית. בצד זאת הובהר כי נוכח חומרת המעשים לא בא שירות המבחן בהמלצה חד-משמעית לעניין הרשעתו של המערער (יובהר כי המערער אינו משיג על עצם הרשעתו). מכל מקום צוין, כי מאסר בפועל עלול לפגוע בסיכוי שיקומו של המערער, להכתיים את עתידו ולפגוע ביכולתו לעלות על דרך הישר.

דיון והכרעה

8. הלכה ידועה היא כי התערבות ערכאת הערעור בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית היא מצומצמת, ומוגבלת למקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר ארעה טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998)). לאחר העיון בנימוקי הערעור ושמיעת טענות הצדדים כמו גם עמדת שירות המבחן לנוער, באנו לכלל מסקנה כי המקרה דנא אינו בא בקהלם של אותם מקרים חריגים, ועל כן דין הערעור להידחות.

9. על הפסול שדבק בהתנהלות המערער והחומרה שבמעשיו דומה כי אין צורך להכביר במילים, וזאת הגם שבמחצית מהאישומים חלקו במעשים אכן אינו מרכזי יחסית לשותפיו לאותם אישומים. המערער, ביחד עם חבריו, ביצעו, באופן מתוכנן ובמספר הזדמנויות, עבירות אלימות על רקע לאומני-גזעני שהביאו לפגיעות ממשיות וקשות בגוף וברכוש, היוו סכנה רבה לביטחון ושלום הציבור כולו, ואך במזל לא הסתיימו בתוצאות קשות יותר, לפחות בכל הנוגע לאישום הראשון והשני. זאת ועוד, המערער עמד בקשר עם חייל צה"ל על-מנת לנסות ולדלות חומרים מודיעיניים מסווגים בנוגע אליו ולחבריו, באופן שיש בו כדי לשבש את פעילות גורמי הביטחון, כאשר דומה כי הדבר מעיד גם על התעוזה הרבה שבהתנהלותו. אכן, כאשר בענישת קטינים עסקינן, יש לייחס, ככלל, משקל מוגבר לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולאפשרויות השיקום המתקיימות בעניינו (ע"פ 4618/12 פלוני נ' מדינת ישראל (29.7.2012)); ע"פ 7228/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.4.2012), ואולם שיקולי השיקום אינם חזות הכל, ובית משפט זה עמד לא אחת על כך שכאשר מדובר בעבריינות אלימה המתבצעת על רקע אידיאולוגי-לאומני או בעבירות שנעשו ממניע של גזענות נדחים שיקולי ענישה אחרים מפני שיקול ההרתעה, וזאת, גם כאשר בנאשם קטין עסקינן (ע"פ 3702/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (28.9.2014), והאסמכתאות הנזכרות שם); ע"פ 3981/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.8.2014). יודגש, כי "העובדה שמדובר בקטין אינה מעניקה לו חסינות מפני ענישה ראויה, ובכלל זה מאסר מאחורי סורג ובריה, וככל שמדובר בביצוע עבירה

שנסיבותיה ותוצאותיה חמורות יותר, כן יטו בתי המשפט להעדיף את המסלול הענישתי, ובכלל זה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל" ע"פ 4618/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.7.2012)).

עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מעלה, כי זה האחרון ייחס משקל לכך שהמערער היה קטין בעת ביצוע המעשים כמו גם להליך השיקומי בו החל המערער, כפי שעלה מהתסקיר שהוגש בפניו על-ידי שירות המבחן לנוער (אשר כזכור היה פחות חד-משמעי מהתסקיר המשלים שהוגש בפניו). לאחר בחינה ואיזון של מכלול השיקולים הצריכים לעניין, קבע בית המשפט המחוזי כי אין זה המקרה בו יש להימנע מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל. יוטעם עוד, כי מלכתחילה הציבה המשיבה רף עונשי שאינו מחמיר כלל ועיקר בהתחשב בחומרת מעשיו של המערער, ובכך הובאו בחשבון עובדת היותו קטין וההליך השיקומי בו השתלב בהצלחה. אנו סבורים כי אין מקום להקלה נוספת בעונשו של המערער, וזאת, בין היתר, בהתחשב בכך שעונש זה לא רק שאינו חורג מרף הענישה המקובל בנסיבות דומות, לרבות הנסיבה בדבר היות המערער קטין בעת מועד ביצוע העבירות, אלא נראה שהוא אף מקל במידה זו או אחרת בהתחשב בחומרת המעשים ומשך התקופה בה הם בוצעו (השוו למשל: ע"פ 196/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.5.2016); ע"פ 6476/14 מדינת ישראל נגד פלוני (7.12.2014)). יודגש, כי לא נעלמה מעינינו מחויבותו המבורכת והחיובית של המערער להליך שיקומו, כפי שזו באה לידי ביטוי בתסקיר המשלים שהוגש לנו עובר לקיום הדיון בערעור. ואולם סברנו, לאחר לבטים, כי בהתחשב במעשיו של המערער, השלכותיהם הקשות מהבחינה הציבורית והמוסרית והצורך להביא להרתעת הרבים מפני הישנות מעשים דומים – ובמיוחד בימים טרופים אלו, לא ניתן להסתפק בעונש שאינו כולל תקופת מאסר מאחורי סורג ובריח בעניינו. נוכח האמור, סברנו כי העונש שהוטל על המערער הולם את חומרת מעשיו ותוצאותיהם.

10. גם טענותיו של המערער ביחס לעקרון אחידות הענישה לא הביאו אותנו למסקנה כי יש מקום להתערב בעונש שנגזר עליו. ראשית, בית המשפט המחוזי היה מודע היטב לעונש שהוטל על א.מ. והביא עניין זה בחשבון במסגרת פסק דינו, באבחנה בין המערער לבין א.מ.. בהקשר זה ייאמר, כי אמנם א.מ. לקח חלק משמעותי יותר במעשים שביצעו השניים יחדיו, אך מאידך גיסא בעניינו של המערער מדובר במספר רב יותר של אישומים, שאינם קלי ערך כלל ועיקר. כמו כן, וכאן העיקר, א.מ. צעיר מן המערער בכשנתיים, והיה בן 14.5 לערך בעת ביצוע העבירות, ודומה כי בטווח הגילאים המדובר, יש להפרש זה משקל משמעותי לעניין בגרותו של הנאשם ויכולתו להבחין בין טוב לרע. בהקשר זה צוין אך לאחרונה כי: "הפעלת 'שיקולי הקטינות' ובראשם שיקולי השיקום, נתונה גם למידת קרבתו הגילאית של הקטין לבגירות" (ע"פ 3673/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה כז (14.3.2016)). דומה כי שיקולים אלה גם עמדו ביסוד החלטתה של המדינה לטעון לעונש של עבודות שירות בעניינו של א.מ., אל מול עתירה לעונש של שנת מאסר בפועל בעניינו של המערער.

שנית, גם העיון בגזר דינו של דוד, אשר ניתן לאחר מתן פסק הדין בעניינו של המערער (ע"פ 46577-04-15, 1.6.2016), מעלה כי בית המשפט המחוזי עמד על העונש שנגזר על המערער שבפנינו, ציין את נקודות ההשקה ואת ההבדלים בין שני הנאשמים, ורק לאחר מכן גזר את עונשו של דוד, תוך עמידה על כך שעליו לייחס משקל בהחלטתו לשיקולי אחידות הענישה. כך למשל צוין פער הגילאים בין דוד למערער – כשנתיים, ומנגד צוין כי נגד המערער עומדים מספר רב יותר של אישומים, וכי זה האחרון לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ולא עבר תהליך משמעותי כדוד. נוכח ההבחנות בין המערער לבין א.מ. ודוד, ונוכח העובדה שבתי המשפט היו מודעים לעקרון אחידות הענישה בבואם לגזור דינים של כל אחד מהנאשמים בפרשה, דומה כי אין בטענות אלה כי לסייע למערער. מכל מקום, כידוע, עקרון אחידות הענישה אינו "תרגיל מתמטי" ואינו מהווה כלל הכרעה סופי ומוחלט (רע"פ 5326/12 סיאם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (7.8.2012), והאסמכתאות הנזכרות שם).

11. סוף דבר, דין הערעור להידחות. המערער יתייבב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 23.8.2016 עד השעה 10:00 בבית סוהר ימ"ר ניצן, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

אנו תקוה כי המערער ישכיל להמשיך בדרך השיקום בה החל ויעשה שימוש בכלים שרכש במהלך שיקומו, יצא לחופשי לאחר ריצוי העונש בעודו אדם צעיר, יבחר באורח חיים נורמטיבי ויתמיד בו.

ניתן היום, ג' באב התשע"ו (7.8.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט